

Libris

Nicolae C. PAULESCU

Respect pe Profesor de Fiziologie la Facultatea de Medicină din București

SPITALUL

SPITALUL, CORANUL,
TALMUDUL, CAHALUL,
FRANCMASONERIA

„Vie Împărăția Ta”
(Matei, VI, 10)

EDITURA VICOVIA

EDITURA BABEL

CUPRINS

SPITALUL	3
LEGISLAȚII RELIGIOASE	12
CORANUL	12
I. – Patima de proprietate	13
II. – Patima de dominație	14
III. – Legea iubirii	18
TALMUDUL	19
I. – Patima de proprietate	24
1. – Cămătăria	25
2. – <i>Frauda</i>	25
3. – <i>Jurământul fals</i>	26
II. – Patima de dominație	27
III. – Legea iubirii	29
<i>Omorurile rituale</i>	31
CAHALUL	41
Organizația Statului Jidovesc	45
a) <i>Cahalul elementar</i>	45
b) <i>Cahalele superioare</i>	53
Efectele Cahalelor talmudice	55
AUSTRO-UNGARIA	56
BUCOVINA	56
GALIȚIA	58
UNGARIA	59
AUSTRIA	60
FRANȚA	61
ALGERIA	65
RUSIA	67
ROMÂNIA	68

<i>Efectele patimii de dominație a ovreilor</i>	89
<i>Răscoala țărănească din 1907</i>	96
<i>Revoluția viitoare</i>	106
<i>Ultimul război</i>	109
<i>Concluzii practice</i>	112
FRANCMASONERIA	118
<i>Erezii de origine jidovească</i>	118
<i>Erezia Francmasonică</i>	122
<i>Efectele Francmasoneriei</i>	132
<i>Rolul Francmasoneriei ca inițitoare și ca directoare</i> <i>a revoluției franceze</i>	132
<i>Scopurile revoluției franceze</i>	136
<i>Peripețiile prin care a trecut francmasoneria, de la</i> <i>Revoluția franceză până astăzi</i>	140
<i>Trei sisteme sociale derivate din francmasoneria jidovească</i>	142
<i>Acțiunea actuală a Francmasoneriei</i>	149
<i>Francmasoneria în România</i>	149
<i>Francmasoneria în alte țări</i>	152
<i>Francmasoneria în Franța</i>	153
CONCLUZIE	161
NOTE	163
Dr. Nicolae C. Paulescu – Biografia	201

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PAULESCU, NICOLAE

Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria / dr. Nicolae C. Paulescu. – Bacău : Vicovia : Babel, 2010

ISBN 978-973-1902-45-6

ISBN 978-973-7888-21-1

61

297.18

061.236.6

Ediția de față este copie după ediția din 1913, ortografia și în general limba, cu unele mici excepții fiind însă aduse la cele ale începutului de secol XXI

SPITALUL ¹

Domnilor,

Vă întrebați, poate, de ce v-am chemat în acest așezământ?

V-am chemat ca să vă fac câteva lecții clinice, – și v-am chemat aici, căci n-am avut unde în altă parte. Într-adevăr, *pentru mine nu este loc în spitalele din București*. Cei ce au reușit să intre în aceste spitale, au avut precauția să închidă ușa și chiar să o zăvorască cu *regulamente*, care fac ca nimeni să nu mai poată pătrunde acolo, – afară, bineînțeles, de dâșii și de ciracii lor.

Dar, mulți dintre D-voastră mă vor întreba: De ce vrei să ne faci niște lecții clinice? Nu ne sunt oare de ajuns lecțiile ce ni le fac profesorii de clinică?

Desigur că aceste lecții, primite de la profesorii D-voastră, sunt la rigoare suficiente; ele constituie un fel de clinică clasică, pe care orice medic e dator s-o cunoască.

Ceea ce vă aduc eu sunt *ideile personale ale unui om de geniu* care, nemulțumit cu rutina și cu obscuritățile clasicismului medical, a clădit medicinei, piatră cu piatră, un palat măreț, cu ferestre largi și luminoase, în care se vede clar.

Acest om este LANCEREAUX.

Și ca să știți cine este LANCEREAUX, e de ajuns să vă spun că *omnirea n-a avut niciodată un medic mai mare ca dânsul*.

Vă miră mult cuvintele mele!

Într-adevăr, acest nume nu l-ați întâlnit decât rareori în cărțile de medicină și aproape nimeni dintre profesori nu l-a pronunțat înaintea D-voastră.

Veți zice poate că admirația mea se explică prin împrejurarea că am fost crescut la școala acestui maestru. Dar *pietatea elevului* se află aici în fața *datoriei profesorului*, care trebuie să-și cântărească toate vorbele ce rostește și să probeze tot ceea ce afirmă.

Ei bine, Domnilor, *repet sus și tare că medic ca LANCEREAUX n-a mai fost altul. Și această afirmație o voi demonstra, cu probe palpabile, în lecțiile viitoare.*

Pentru moment, rețineți faptul că, nici înainte de LANCEREAUX, printre medicii celebri, ca LANNEC, TROUSSEAU, RAYER – nici în timpul său, printre colegii săi renumiți, ca CHARCOT, POTAIN, BOUCHARD – și nici printre medicii altor țări, ca BRIGHT, ADDISON, VIRCHOW, nu găsim pe nimeni care să-l egaleze, ca observator fără seamăn și ca spirit științific extraordinar²

El singur a înțeles importanța noțiunii de cauză și a pus medicina pe drumul unei adevărate științe.

Pot zice că Lancereaux a fost pentru medicină ceea ce CLAUDE BERNARD a fost pentru fiziologie, ceea ce PASTEUR a fost pentru microbiologie.

Iată omul ale cărui idei vin să vi le împărtășesc.

LANCEREAUX, murind, mi-a lăsat mie greua povară de a duce la bun sfârșit o carte³, de o importanță capitală, pe care n-a avut vremea s-o termine. În același timp, mi-a dat și sarcina morală să fac cunoscută lumii opera lui, care e imensă.

Dar, o asemenea moștenire e peste puterile mele. Aici, în București, mai ales, sunt ca într-un puț. Oricât voi strigă, nu mă va auzi nimeni.

Voi face și eu ce voi putea.

Din fericire vă am pe D–voastră, care sunteți în stare să vă pasionați, – după cum m-am pasionat și eu – pentru adevărul științific. Vom organiza astfel o falangă românească, ce va merge să arate Franței că *cel mai mare dintre medicii lumii este fiul ei*, – fiu oropsit, căci, din nenorocire, n-a fost înțeles.

Am de gând să vă vorbesc anul acesta, mai întâi, despre afecțiunile rinichiului, – și pe urmă despre afecțiunile cordului și ale vaselor (artere/vene și limfatice), – subiecte asupra cărora LANCEREAUX a lăsat lucrări nepieritoare.

Dar, pentru a pricepe bine afecțiunile rinichiului, trebuie să încep prin a vă descrie niște sindroame ca albuminuria, ca uremia, – sindroame oarecum întinerite prin cercetări făcute în laboratorul meu... dacă adevărul mai are trebuință de întinerire.

Aceste sindroame vor face subiectul lecțiilor viitoare.

Pentru astăzi, dați-mi voie să vă întrețin, spunându-vă câteva cuvinte despre **spiritul ce se cuvine să-i însuflă pe medici, când se află în fața bolnavilor, într-un spital** ca acesta în care ne aflăm. Dar, ce este un *medic*? Ce este un *bolnav*? Ce este un *spital*?

I.

Ce este un **medic**?

Un medic este un om care exercită medicina.

Dar ce este **medicina**?

Medicina este o *știință* și, în același timp, o *profesie*.

1. – Ca *știință*, medicina studiază **omul**, – și-l studiază întreg, *corp și suflet*, din punctul de vedere morfologic, fiziologic și patologic.

Într-adevăr, medicina, după cum știți, studiază:

a) – forma corpului omenesc și a organelor ce-l constituie (anatomia), – structura intimă a acestor organe (histologia), – precum și evoluția și reproducția individului (embriologia, obstetrica);

b) – fenomenele vitale de nutriție și de relație (fiziologia)⁴;

c) – bolile generale și afecțiunile organelor, care tulbură fenomenele vitale de nutriție și de relație (nosologia și patologia).

Prin urmare, medicina studiază omul și, singură printre științe, are omul ca unic obiect al studiului ei.

Ce e mai mult, – medicina, fiind o știință cu aplicații practice, are meritul de a pleca numai de la *fapte pozitive*; ea nu urmează *sisteme* sau *utopii*, care fiind întocmite pe o cunoștință imperfectă a omului, nu servesc decât să inducă lumea în eroare.

Medicina cunoaște deci *în mod real* omul; ea ar trebui să fie principala bază a *filozofiei*.

2. – Ca *profesie*, medicina servește pe om:

a) – prin *igienă*, ce-l protejează de boli;

b) – prin *terapie*, ce-i alină durerile și caută să-l vindece sau, cel puțin să-i evite moartea.

Dar nu e numai atât.

Profesia unui medic îl obligă să se devoteze pentru cei ce suferă și, de multe ori chiar, să-și riște viața pentru a scăpa pe aceea a altora. În

ce altă profesie se găsește *abnegația absolută de sine*, pe care medicina o impune celor ce o exercită?

Este evident deci că, dintre toate profesiile, medicina este cea mai *binefăcătoare*.

Dar, – în plus, – medicul, prin profesia sa, devine prietenul și chiar confidentul celor ce suferă, – bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, – care-l ascultă și se supun orbește la prescripțiile lui. Ori, cum un medic instruit cunoaște instinctele și prin urmare și *patimile*, îi este ușor ca, – prin grai și prin exemplu, – să poată să lumineze omenirea și să-i îndrumeze educația socială, care combate aceste patimi, – adică să răspândească principiile adevăratei morale științifice.

Astfel, părintele medicinei, HIPOCRATE, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, – ci încă să *perfecționeze pe oameni* și să-i facă mai fericiți, făcându-i mai buni”.

Medicul trebuie deci să fie, în același timp, un *savant* care iubește din tot sufletul știința medicală, adică știința omului; să fie o ființă care se *jertfește* pentru alții, până la moarte și, în sfârșit, să fie un învățător al omenirii sau mai bine zis, un *apostol* al moralei... și așa ar fi în realitate, dacă confrăți nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înțelegeți înalta demnitate a profesiei medicale și respectul ce i se dă din toate părțile. „*Cinstește pe medic*” zice Biblia,... „căci ai trebuință de el”.

II.

Dar, ce este un *bolnav*?

Un bolnav este un individ în al cărui organism s-au produs, – sub influența unei cauze patogene, – tulburări ale funcțiilor vitale de nutriție sau de relație, tulburări care-i pot amenința existența.

Sunt bolnavi care, fiind săraci, nu pot să-și procure îngrijiri medicale, și din cauza bolii nu mai sunt în stare să-și agonisească nici măcar cele necesare pentru întreținerea vieții.

Astfel de bolnavi, – care ar pieri dacă ar fi părăsiți, – vin la *spital*.

În asemenea condiții se află, de pildă, un dulgher care, căzând de pe o schelă, și-a frânt o mână sau un picior, – un țăran care, lovit de

pelagră, și-a pierdut mințile; – un orășean care, doborât de tifos, zace în neștire timp de trei săptămâni.

Dar, alături de lucrătorul căzut de pe schelă și victimă a muncii, – alături de țăranul și de orășeanul, victime de multe ori ale unei organizări sociale defectuoase, – veți întâlni la spital indivizi – și încă în mare număr – victimele propriilor lor *patimi* (adică ale instinctelor deviate de la adevăratul lor scop), – indivizi care inspiră scârbă și care par a nu fi demni de nici un interes.

Veți întâlni bunăoară pe *bețivul* care, nevrând să-și înfrâneze pofta de băutură, aruncă în ghearele cârciumarului tot ce agonisește, până și hrana copiilor lui; – care înveninează viața unei nenorocite soții; – care-și dezonorează părinții; – care e rușinea familiei și plaga societății; – și care sfârșește în imbecilitate, dacă oftica⁵, dreapta pedeapsă a unei asemenea sinucideri, nu a venit să scurteze o existență degradantă.

Veți găsi, de asemenea, pe *desfrânatul* care, nepricepând sau bătându-și joc de importanța instinctului genital, al cărui scop este reproducerea, – nu vede într-însul decât un mijloc de a-și procura gădilituri plăcute și abuzează de actele generării, până devine tabetic⁶, sau contractează boli, pe care poporul le numește, cu drept cuvânt, rușinoase.

Să oprim aici această enumerație dezgustătoare.

Dar, în spital, veți mai descoperi și oameni de alte nații, ca unguri, greci, ovrei... nații chiar dușmane nouă și care duc în contra noastră, unele, o luptă pe viață sau pe moarte.

Or, toți acești oameni, – buni sau răi, virtuoși sau vicioși, conaționali sau inamici, – primesc în spital aceleași îngrijiri, fără să se țină seamă de meritele sau de nemernicia lor.

Care este explicația acestui fapt?

N-am putea oare să-i distrugem pe acești bolnavi, sau cel puțin să ne scăpăm de cei vicioși, care sunt o povară pentru societate și de cei de altă nație, care sunt un pericol pentru neamul românesc?

În antichitate, pe timpul romanilor, sclavii bolnavi, care nu mai puteau servi stăpânilor, erau abandonați într-o insulă, unde mureau de foame.

De altminteri, chiar faimoasa lege, zisă naturală, a lui DARWIN, *lupta pentru trai*, ne invită să nu-i cruțăm pe bolnavi – care trebuie să fie suprimați ca niște concurenți căzuți – căci în această luptă nu

8
supraviețuiește decât cel tare, adică cel sănătos, pe când cei slabi, adică cei bolnavi, sunt condamnați să piară.

Homo, homini, lupus!

V-am arătat, însă, altădată, că această hidoasă lege *nu există în natură*, ci numai în mintea smintită a câtorva atei materialişti.

Dar, îmi veți zice: oamenii, ca și animalele, au un sentiment instinctiv de compătimire, de milă, pentru semenii lor ce suferă.

Ei bine, acest sentiment, intens pentru membrii familiei, slăbește din ce în ce pentru membrii tribului și ai nației și ajunge să fie aproape nul pentru membrii omenirii – și atunci se numește *filantropie*.

În tot cazul, mila nu exista pentru vicioși și mai ales pentru dușmani, – prin urmare instinctul milă nu a putut prezida la alcătuirea spitalelor.

Atunci, care este cheia acestei enigme?

III.

Să lămurim și noțiunea de spital.

Ce este un spital?

Un spital este un așezământ, – fundat de o persoană sau de o asociație de persoane, – în care bolnavii săraci găsesc, gratis, îngrijirile medicale de care au trebuință, precum și tot ce le este necesar pentru întreținerea vieții, în timpul bolii lor.

Este evident că orice spital trebuie să aibă o clădire care să îndeplinească anumite condiții de dispoziție generală și interioară, de aerisire, de încălzit etc., – să posede un mobilier convenabil, să dispună de venituri suficiente pentru a putea face față, în mod larg, la toate necesitățile bolnavilor, să aibă un personal medical și infirmier instruit și devotat.

Dar de când există spitalele?

Instituția spitalelor este de dată relativ recentă. Numeroase cercetări istorice și arheologice arată că în vechime n-au existat spitale.

Într-adevăr, iată ce zice în această privință, într-o lucrare bine documentată, un autor a cărei competență este incontestabilă⁷:

„Niciun stabiliment public, destinat în mod special și unic bolnavilor, nu pare să fi existat în anticul Egipt”

„De asemenea, nu se găsește nici o urmă de instituții ospitaliere la evrei... Bolnavii și infirmii se adunau sau erau transportați

în piețele publice, lângă piscine, la răspântii sau sub portice, pentru a primi sfaturi de la trecători – care au suferit ei înșiși sau au văzut pe alții suferind de o asemenea boală”.

Aceleași lucruri se petreceau și la alte popoare vechi, bunăoară la Mezi, la Perși...”

„În India, spitalele erau cu totul necunoscute...”

„În China, nu numai că în secolele trecute n-au existat spitale, dar nu se găsesc încă nici astăzi”.

„Orașele Greciei posedau mai toate, sub numele de Geroniae, de Gerusiae, edificii publice unde bătrânii, care aduseseră servicii eminente patriei, erau întreținuți pe socoteala Statului. Cynosargul era locul unde erau adunați copiii abandonați; iar Xenodochul, deschis tuturor străinilor, nu primea decât oameni sănătoși. Dar nicăieri nu este făcută vreo mențiune despre edificii destinate în mod special bolnavilor”.

„Până în primele secole ale Erei creștine, romanii, ca și grecii, n-au avut spitale”⁸.

Mai târziu, „atunci când religia lui Hristos veni să spună omului că o ființă omenească ce suferă este un frate ce trebuie alinat, – numai atunci, fu posibil să se creeze adevărate spitale”.

„Spitalele sunt o inspirație a carității creștine”⁹.

Încă de pe la jumătatea secolului al III-lea și mai ales în secolul al IV-lea, începură, atât în Orient cât și în Occident, să se ridice azile unde erau adăpostiți și nutriți infirmii săraci.

Dar, primul spital pentru bolnavi a fost fondat la Roma, în anul 380 sau 381, de o pioasă femeie creștină, Fabiola, ale cărei fapte bune ne-au fost transmise prin scrierile Sfântului Ieronim¹⁰.

Pe la aceeași epocă (anul 372), SFÂNTUL VASILE, Episcopul Cezareei Cappadociei, zidi la porțile acestei cetăți un azil celebru unde se primeau și se îngrijeau bolnavii, „îndată ce ieși din cetate, – zice Sfântul GRIGORE DIN NAZIANZ,¹¹ – vezi un oraș nou, care este sanctuarul pietății. Acolo boala, îndurată fără murmur, pare a fi o încercare binecuvântată; acolo *caritatea strălucește în operele sale*”.

Mai târziu, sub împăratul JUSTINIAN și sub urmașii săi, asemenea azile se înmulțiră în Orient, – și tocmai pe la sfârșitul secolului al VI-lea apărură spitale și în Occident. Mai întâi ca anexe ale bisericilor și mănăstirilor, apoi ca stabilimente de sine stătătoare.

Din aceste fapte istorice rezultă că:

Spitalele n-au existat în antichitate; ele au apărut în primele secole ale erei creștine și sunt efectele carității.

Dar ce este Caritatea?

Caritatea este un *act voluntar*¹², a cărui formulă a fost enunțată astfel de către Iisus Hristos: „Iar când va veni Fiul Omului întru Slava Sa... El va zice celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moșteniți Împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci... *bolnav am fost și M-ați îngrijit.*

Atunci vor răspunde Lui dreptii, zicând: Doamne... când Te-am văzut bolnav și am venit la Tine?

Și răspunzând Împăratul va zice lor: Adevăr zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut”¹³.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu vrea ca iubirea, ce-I datorează oamenii să se reverse asupra bolnavilor săraci¹⁴. Și, într-adevăr, acesta este singurul mijloc efectiv, de care dispun oamenii, ca să-și manifeste iubirea către Creatorul lumii, către Autorul vieții lor, – și să înalțe astfel această iubire până la *Acela* pe care nu-L pot atinge și care n-are trebuință, pentru El Însuși, de binefacerile lor... căci *El este Binele infinit.*

Din această sentință au răsărit spitalele.

FABIOLA, SFÂNTUL VASILE, precum și împărații, prinții și oameni bogați, care au fondat spitale, n-au făcut decât să pună în practică preceptul carității creștine.

*
* *

Originea ideii de spital fiindu-ne acum cunoscută, să ne întoarcem la întrebarea noastră: Care este spiritul ce trebuie să existe într-un spital?

Sunt unii medici de spital, *cupizi și avari*, care, – sacrificând totul pentru clientela lor particulară, – neglijează bolnavii care nu le pot plăti și fac, la spital, vizita în câteva minute, galopând pe dinaintea paturilor.

Sunt alți medici de spital, *orgolioși*, cărora li se pare că spitalele sunt făcute pentru ei, și-i consideră pe bolnavi ca pe niște obiecte de studiu. Ei sunt mulțumiți când primesc un *caz interesant*, asupra căruia vor putea să facă o comunicare la o societate savantă

sau să-și publice observația într-o gazetă medicală, – dar resping sau nu se ocupă de sârmanul bolnav, care nu prezintă decât un *caz banal*, ce nu poate fi exploatat în profitul gloriei lor.

Din fericire, asemenea monștri sunt rari.

Mai sunt și medici de spital cărora, în lipsa unei educații creștine, li s-a atrofiat fibra idealului și au căzut în *indiferență*, devenind pur și simplu niște funcționari adică un fel de trântori care, pentru o leafă cât mai grasă, fac cât pot mai puțin.

Acest soi de medici paraziti roiesc pretutindeni și constituie o adevărată plagă socială.

D-voastră, însă, să nu urmați aceste păcătoase exemple.

Când veți intra în vreun spital, dezbrăcați-vă de patimile de cupiditate și de orgoliu, lepădați și trândăvia și dați-vă cu totul bolnavilor, – cărora să le fiți recunoscători dacă, îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiți.

Și dacă voți să fiți *perfecti*, culegeți fructele ce se vor dezvolta din sămânța ce am semănat astăzi în sufletele D-voastră, tinere și generoase, – și, urmând preceptele carității, îngrijiți pe bolnavul mizerabil, – nu ca pe un *om*, nu ca pe un *frate* ce suferă – ci ca pe însuși *Dumnezeu*.

Acesta este spiritul ce trebuie să domnească într-un spital.

LEGISLAȚII RELIGIOASE

(Urmare¹⁵)

După legislația creștină, au venit alte două legislații religioase, – *Coranul* musulmanilor și *Talmudul* ovreilor, – legislații care sunt potrivnice moralei lui Hristos și care au pretenția să lecuiască relele omenirii.

Să examinăm deci, ce prescriu aceste coduri de legi împotriva *patimilor de proprietate și de dominație*.

Vom începe prin *Coran*¹⁶.

CORANUL

Pe la sfârșitul secolului al VI-lea, după Hristos, apără în Arabia un legislator, numit MAHOMET, care, – pretinzând că se sprijină pe Biblie (din care cunoștea imperfect anumite părți) și pe Evanghelie (pe care o ignora aproape cu totul), – dădu arabilor o legislație religioasă, „*Coranul*” sau „*Alcoranul*”, legislație pe care pe urmă, voi s-o întindă asupra întregii omeniri.

Acest „*Alcoran*” ar fi fost destinat să înlocuiască cu folos legislațiile ovreiască și creștinească.

„Cu voia lui Dumnezeu, îngerul Gabriel ți-a inspirat *Alcoranul*, care confirmă vechile scripturi (Biblia și Evanghelia) și care conduce pe cei buni pe calea mântuirii”¹⁷.

Astăzi, după 12 veacuri de existență, legea lui MAHOMET este urmată de peste *două sute de milioane* de oameni, – adică de o bună parte din Europa, de o treime din Asia și de jumătate din Africa.

Se înțelege ușor importanța enormă ce o prezintă pentru noi această legislație.

Să studiem deci *Alcoranul*, – din punctul nostru de vedere biologic, – și să-i punem în evidentă prescripțiile, în ceea ce privește *patimile de proprietate și de dominație*¹⁸.

I. – Patima de proprietate

a) – În *nație*. – Încă de la începutul carierei sale, MAHOMET, în capul unei bande de arabi care îi sunt credincioși, săvârși mai multe expediții armate (în număr de 27) și, după nouă ani de lupte sângeroase, puse mâna pe Mecca¹⁹.

În acest timp, el duce o viață de adevărat bandit, înfocat la jaf și lacom la împărțirea prăzilor.

„Dumnezeu vă poruncește să dați Profetului o parte din prada ce o veți lua de la dușmani, – atât din cai și din cămile, cât și din celelalte lucruri jefuite”²⁰.

Califii, urmașii lui Mahomet, îl luară ca exemplu și organizară o putere militară, care nu avea altă țintă decât cucerirea²¹.

De la Mecca, secta se întinse asupra Arabiei întregi, – și pe urmă năvăli, de jur împrejur, în țări din ce în ce mai depărtate, cu tendința de a se face stăpână pe *toată suprafața pământului*.

Islamismul propagându-se numai prin arme, e lesne de înțeles că, în aceste condiții, *teritoriile* națiilor, cu care musulmanii veneau în contact, deveneau o pradă râvnită și cădeau în mâinile lor, în urma unui război nenorocit.

Astfel s-a întâmplat cu nenumărate țări, începând cu Persia, trecând prin Peninsula Balcanică și prin Africa de Nord și ajungând până în Spania.

Jaful era atunci *un obicei*, ba, ceva mai mult, sultanii și pașalele lor, sugeau, peste tot, ca strigoii, sângele popoarelor creștine învinse, pe care le administrău.

Pretutindeni, arabii și mai cu seamă turcii, au sărăcit astfel, până la cea mai neagră mizerie, țările care, ca a noastră, au avut nenorocirea să le cadă în gheare.

b) – În *trib* și în *familie*, dreptul de proprietate este *absolut și exclusiv*. MAHOMET interzice fraudă sau înșelăciunea.

„Cântăriți cu cântare drepte, măsurăți cu măsuri bune și nu rețineți nimic de la aproapele vostru”²².

„Nu corupeți pe judecători prin daruri și plocioane pentru ca să mâncați, cu răutate, averea altuia”²³.

El condamnă *zgârcenia*.